

COCALARUL SI VINUL SFINTIT

Mădălin a fost pentru mine tipul clasic de cocalar de București: un ins certat cu școala și cu bunul simț, care trăgea la fiare în sălile de sport pentru a-și umfla mușchii, cu o ceafă groasă pe care straturile de grăsime se revărsau unele peste altele, plin de ghiuluri pe degete și lanțuri de aur la gât, îndrăgostit nebunește de manele. Când făcea grătarele pe balcon scotea casetofonul pe geam și-i dădea pe Adi Minune și Vali Vijelie la maximum, înnebunindu-i pe vecini cu muzica de mahala și cu mirosul de mici.

Când m-am mutat în cartierul Militari apartamentul mi-a fost spart de trei ori în jumătate de an, iar o vecină mi-a șoptit că banda lui Mădălin a fost implicată în cele trei spargerii. Cei mai mulți vecini se temeau de el, căci pe unii i-a bătut și i-a tăiat cu cuțitul. În ciuda sesizărilor la poliție el era de neatins, iar reclamanții se trezeau imediat cu mașinile sau apartamentele sparte, cu copiii maltratați ori nevestele hărțuite. Am înțeles că poliția era neputincioasă în fața lui abia la a treia sesizare, când polițistul de proximitate m-a luat de-o parte și mi-a spus să o las mai moale cu nemulțumirile dacă vreau să nu o pătesc mai rău. Mădălin era stăpânul zonei, peștele celor mai multe prostituate din cartier și organizatorul celor mai multe activități comune: el repartiza locurile de parcare, el stabilea cine și când are dreptul să joace fotbal pe terenul școlii de vis-a-vis, el stabilea care este temperatura optimă în apartamente și toate reparațiile și acțiunile de modernizare a blocurilor din jur depindeau în totalitate de voința lui.

După ce mi-a spart a treia oară apartamentul a trebuit în mod firesc să-mi cumpăr altă mobilă. Întâmplarea a făcut ca în momentul descărcării camionului cu mobilă să dau de Mădălin și de oamenii din banda lui chiar în fața blocului. Făcându-mă că nu știu că ei mi-au spart apartamentul și că ei știu de sesizările mele la poliție împotriva lor, i-am rugat să mă ajute să urc mobila pe scări pâna la etajul 6, promițându-le că-i cinstesc pe măsură. Pe cei din banda lui i-a pufnit imediat râsul și mă așteptam să reverse asupra mea o serie de înjurături, dacă nu și o ploaie de pumni și lovituri. Dar Mădălin le-a spus serios, în mod neașteptat:

- Haideți băieți să-l ajutăm pe dom` profesor.

Odată aranjată mobila în casă, am scos o damigeană de vin de la țară și nu m-am lăsat până nu i-am îmbătat. După ce vinul și-a făcut efectul și limbile s-au dezlegat, ei au recunoscut că mi-au spart apartamentul, dar mi-au promis că nu vor mai face acest lucru cu mine și chiar mi-au spus că îmi vor da înapoi o serie din lucrurile mele pe care n-au putut să le vândă la talcioc. Tot bând și povestind vrute și nevrute, râzând cu ei și arătându-mi simpatia față de stilul lor de viață, am ajuns după câteva ore să devenim apropiați. Abia ținându-se pe picioare, Mădălin s-a ridicat solemn și a decretat:

- Dom` profesor e de-acum fratele meu și tre` să spuneți tuturor băieților că cine nu-l tratează ca pe fratele meu va avea de-a face cu pumnul lui Mădălin.

Simpatia lor față de mine nu a dispărut nici după ce aburii alcoolului s-au evaporat. Zilele următoare mi-au oferit cel mai bun loc de parcare din spatele blocului, lucru care m-a îndatorat și m-a făcut să-i mai invit o dată la un pahar de vin. Promisiunea lor a rămas bătută în cuie și deși multe apartamente au mai spart în zonă și chiar în blocul nostru, de apartamentul meu nu s-au mai atins niciodată și chiar mi-au adus înapoi un costum, câteva cărți și două lenjerii furate în spargerile anterioare. Mă salutau zgomotos cum mă vedeau și le răspundeam la fel, deși mi-era jenă de vecinii care se uitau la mine cu severitate, bănuind că m-am băgat în banda lor.

De mai multe ori veneau la ușa mea și-mi cereau ba o bormașină, ba cricul de la autoturism, ba să vorbesc la câte-o școală cu directorul să nu-l exmatriculeze pe câte-un golan minor din gașca lor. Mădălin a devenit celebru pe plan internațional, apărându-i poza în cea mai cunoscută revistă americană de turism, pentru că s-a nimerit să bată la ușa mea tocmai când aveam invitat acasă pe directorul acelei reviste americane; povestindu-i cum l-am cunoscut și cum m-am împrietenit cu hoții, jurnalistul a fost impresionat de amestecul neobișnuit dintre ”cei buni” și ”cei răi”, dintre interlopi și universitari, făcând din relația noastră subiectul unui interesant articol.

Cu vremea întâlnirile noastre s-au rărit, iar eu am început să lucrez mai intens la teza de doctorat despre pușcării. Într-una din vizitele mele de documentare la penitenciarul Rahova am dat nas în nas cu Mădălin. Fusese arestat pentru că spărsese casa liderului Partidului Social-Democrat din sectorul 6. Era deja șmecher – cel mai înalt grad în ierarhia informală a deținuților și unul din cei mai influenți pușcăriași. Discuțiile cu el m-au lămurit asupra multor fenomene sociale care se petrec în închisori și grație lui deținuții și gardienii au vorbit liberi despre o serie de subiecte tabu și mi-au povestit numeroase cazuri neobișnuite, pe care le-am prezentat în câteva povestiri, articole și studii de caz. Am reușit să obțin de la conducerea administrației centrale a pușcăriilor autorizația să-l angajez în proiectele mele de cercetare, iar munca să-i fie recunoscută oficial și scăzută din pedeapsă. Cu această autorizație am mers cu el ca asistent de cercetare în multe din închisorile patriei, iar ajutorul lui a fost atât de important încât teza mea de doctorat a fost una din cele mai bune lucrări susținute în ultimii ani la Universitate, iar cartea mi-a fost tradusă imediat în SUA, devenind vreme de 4 luni cea mai bine vândută carte de sociologie. Acest succes a contat decisiv la cererea lui de eliberare condiționată, el reușind să iasă din pușcărie cu 2 ani înainte de termen.

Eliberarea lui a fost un eveniment pe care banda lui trebuia să-l serbeze cu fast, spre timorarea vecinilor. În spatele blocului s-au întins mesele pline cu bucate, iar grătarele sfârâiau continuu pentru a asigura fripturile și micii pentru toți cocalarii zonei. Însuși Adi Minune și Vali Vijelie au venit și au cântat la această petrecere, iar versuri precum: ”pușcărie, pușcărie / urâtă mi-ai fost tu mie” ori ”n-ai venit la vorbitor / curvo vezi că te omor” au răsunit până târziu în noapte. Mădălin m-a pus în capul mesei alături de el și le-a cerut maneliștilor să compună pe loc o serie de cântece pentru mine. ”Dom` profesor ești deștept / i-ai tras pe gabori în piept” a fost refrenul cel mai cântat în

acea seară ca omagiu adus mie – eliberatorul lui Mădălin.

În a doua seară m-am trezit cu el la ușa apartamentului meu. Venise să-mi vorbească despre planurile lui, despre loviturile pe care voia să le dea și despre modurile în care vedea reorganizarea bandei lui de tâlhari. Era plin de optimism și avea chef de băutură. Am scos din cămară un vin mănăstiresc adus de la Muntele Athos de un prieten. A băut bidonul de 2 litri pe nerăsuflete, mi-a mulțumit pentru ajutor și a plecat să se culce. De-atunci nu l-am mai văzut. Fratele lui mi-a spus că a doua zi s-a dus la biserică – lucru neobișnuit pentru el. S-a spovedit și apoi a plecat la mănăstirea Neamț să se călugărească.

Banda lui și-a continuat activitatea la fel cum și-o continuase și în timpul detenției lui, dar mai puțin agresivă, mai puțin zgomotoasă. O parte din membrii ei au plecat după integrarea României în Uniunea Europeană în diverse țări la furat. Cei rămași s-au băgat în politică și i-am văzut în campaniile electorale alături de Traian Băsescu – idolul absolut al lui Mădălin și al întregii bande. Între timp eu m-am mutat din acel bloc din cartierul Militari, iar amintirea lui Mădălin se ștergea tot mai mult din memoria mea, lăsând locul altor evenimente și personaje mai actuale.

În săptămâna patimilor din acest an am fost la Muntele Athos împreună cu câțiva prieteni. La izvorul tămăduirii am întâlnit un pustnic român care vorbea câtorva pelerini cu înflăcărare despre Fecioara Maria. M-am apropiat să-l ascult și eu. Călugărul care mă însoțea mi-a șoptit că cel care vorbește este pustnicul Varsanufie, un cucernic capabil să vadă în oameni trecutul, bolile sau dorințele lor. Varsanufie a fost cel care l-a gonit pe Traian Băsescu afară din Muntele Athos anul trecut. Când a aterizat pe heliportul de la mănăstirea Marea Lavră, cei mai mulți călugări români s-au apropiat să-l vadă, să-l audă și să dea mâna cu presedintele României, mai ales că venise cu o donație importantă pentru cele mai multe schituri și chilii românești. Dar Varsanufie i-a strigat să plece, căci a făcut un legământ cu necuratul și are întotdeauna doi draci în spatele lui. Toși călugării au făcut atunci câțiva pași înapoi, iar starețul Marii Lavre i-a spus lui Traian Băsescu că nu îl poate găzdui peste noapte dacă pustnicul a văzut așa ceva în jurul lui.

L-am privit cu atenție – era un om foarte slab, cu părul lung prins într-o coadă, cu o barbă pe care și-o mângâia cu niște degete foarte lungi și subțiri. Se diferenția de ceilalți călugări și preoți întâniți pe muntele sfânt prin corpul extrem de slab și ochii foarte pătrunzători. S-a întors spre grupul nostru să ne cuprindă și pe noi cu privirea. Se uita pe rând la fiecare dintre noi și ne spunea câteva vorbe care ne amuțeau prin exactitatea lor: unuia i-a spus că degeaba a încercat să aibă copii în ultimii 10 ani, căci dorința i se va împlini abia peste alți 3 ani ("ce e scris să apară peste 13 ani, atunci va apare și orice-ai face nu vei reuși să scurtezi termenul"). Altuia i-a spus că va continua să-și înșele nevasta cu secretara lui încă un an, după care se va potoli. Unui prieten i-a descris cu exactitate accidentul de mașină pe care l-a avut în urmă cu un an și jumătate.

Când a ajuns în dreptul meu m-am aplecat cu smerenie să sărut mâna aceluia sfânt, așa cum făcuseră și cei dinaintea mea, dar el nu m-a lăsat. M-a privit în ochi și m-a întrebat:

- Dom` profesor, nu mă recunoști?

Abia după accentul cu care mi-a vorbit (diferit de cel cu care a vorbit celorlalți pelerini) mi-am dat seama că Varsanufie este aceeași persoană cu Mădălin. Ceafa groasă și tunsă scurt era acum înlocuită cu o ceafă subțire acoperită de un păr lung, degetele butucănoase pline de inele și ghiuluri erau acum subțiri și golașe, lanțurile de aur de la gât erau înlocuite de un șnur de care avea agățată o icoană despre care călugărul însoțitor mi-a spus că e o icoană a Fecioarei Maria venită pe mare direct lângă chilia lui, făcătoare de minuni, de care nu se dezlipește de câțiva ani.

- Mădălin? – l-am întrebat nesigur.

- Varsanufie acum, mi-a răspuns.

M-a rugat să aștept să dea binecuvântarea tuturor pelerinilor. L-am urmărit cu o curiozitate sporită, nevenindu-mi să cred în transformarea unui cocalar în sfânt. După ce prietenii mei și ceilalți pelerini din grup s-au depărtat, am pornit să ne plimbăm amândoi pe munte, bucuros de revederea neașteptată.

- Știam că ai să vii, mi-a spus el. Te-am chemat în toate rugăciunile mele să-ți mulțumesc că mi-ai deschis ochii.

- Despre ce vorbești? – l-am întrebat. Despre experiența noastră prin pușcării?

- Nu dom` profesor, ci despre schimbarea pe care ai făcut-o în mine după eliberare. Ții minte că mi-ai dat să beau atunci o sticlă de vin mânăstiresc? N-am putut să dorm toată noaptea. Maica Domnului mi-a apărut în fața ochilor și mi-a spus să renunț la stilul meu de viață și să merg în calea Fiului Ei. M-a cutremurat atât de mult încât a doua zi m-am dus să mă spovedesc pentru prima oară în viață. Preotul mi-a spus că mă aștepta, că și lui i-a apărut Fecioara Maria care i-a spus să-mi îndrepte pașii spre mânăstire. Am fost întâi la Neamț, iar după ce am primit numele Varnufie am venit pustnic aici. M-am mutat în chilia pustnicului Visarion, care murise recent – o peșteră săpată în stâncă lângă mare. Într-o noapte marea a devenit dintr-o dată agitată, iar o lumină mare ieșea din ea până la cer. Am fugit la țărniș și am văzut că lumina însoțea o icoană care se îndrepta spre mine. Am înotat până la ea fără să mă tem de marea agitată și am adus-o în chilia mea. A doua zi am pus-o în schitul Prodromu dar când am ajuns la mine în chilie ea era agățată de-asupra patului. De-atunci o port mereu cu mine și ea m-a ajutat să văd în oameni bolile și nefericirile lor, minciunile și greșelile vieții lor.

Am stat ore întregi ascultându-l. Analfabetul de altă dată devenise acum un cucernic studios. Vorbea despre scrierile Sfinților Părinți cu o siguranță pe care n-am întâlnit-o nici la cei mai docti profesori. Limbajul elevat, cuvintele alese cu grijă, smerenia și bunătatea luase locul argoului de cartier, aroganței și violenței din trecut. O schimbare atât de profundă nu am întâlnit până acum la nici un alt om.

La despărțire m-a rugat să duc ceva acasă. Mi-a dat 7 sticle de vin și mi-a spus să dau câte una fiecărui membru al bandei lui: lui Jean Haiosu, lui Neluțu Schiopu, lui Fane de la etajul 4, lui Sile Șmenaru, lui Vasea de la parter, lui Gigi Bale Lungi și lui Adiță Frumușelu.

Ajuns în București am mers direct în vechiul meu cartier la cocalarii din fosta lui bandă, lăsându-le câte o sticlă de vin cu rugămintea să o bea în prima zi de Paști. M-au

primit cu bucurie și mi-au cerut mai multe informații despre vechiul lor camarad. Le-am povestit despre întâlnirea cu el și despre schimbarea constatată, după care ne-am despărțit.

Ieri însă sora lui Sile Șmenaru m-a sunat să-mi spună că toți 7 au plecat spre Athos. Dacă și ei se vor călugări mă gândesc foarte serios să aduc câteva tone de vin de pe Muntele Sfânt și să dau câte o sticlă fiecărui cocalar din România. Aș face țara mai frumoasă, infraționalitatea s-ar reduce, iar manelele ar dispărea. I-am spus acest plan unui important lider politic, apropiat al Președintelui Traian Băsescu.

- Ești nebun? – m-a întrebat el. Tu vrei să rămânem fără electorat?
Scoateți ideea asta din cap.

*Sursa: <http://sihastru.forumup.com>
Stefan*

Bruno